DERDE JAARGANG
N° 21

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 25 cts.

4,00 FRS

De Kaukasische Ruiter

WANNEER de paarse avond over de Kaukasus valt, de dieren in hun holen kruipen en de bloemen lichtjes bevend van de avondkilte hun kelken sluiten, dan lopen de mensen ook gauw naar huis. De herder verzamelt zijn kudde, de jager slaat de terugweg in en de vrouwen verlaten hun werk op het land, want nu nadert het uur der verschrikking. Het moment waarop de Kaukasische ruiter komt opdagen... De goede bergbewoners kennen en vrezen hem allen. Zij weten dat zijn merrie-veulen — zo bleek als de maneschijn — in één sprong van de ene berg tot aan de andere springt, en dat er achter de ruiter nog iemand anders op het paard zit, en dat die andere een der hunnen is!...

Zie vervolg blz. 12.)

KUIFJE IN ENGELAND

Jullie hebben tijdens de laatste weken nogmaals kunnen vaststellen welke moeite we ons getroosten om ons blad steeds mooier, beter en aangenamer te maken.

Het is ons een groot genoegen te mogen vaststellen dat onze pogingen niet onopgemerkt blijven, want van week tot week stijgt het aantal jongens en meisjes welke in *Kuifje* een onontbeerlijke lektuur vinden.

Uit verschillende landen bereiken ons voortdurend zeer bemoedigende echo's. Onlangs nog uit Engeland. Het betreft een artikel dat gepubliceerd werd in *The Journal of Education*, een tijdschrift dat in de Britse middelbare scholen een grote verspreiding kent. Omdat men er steeds van houdt de vreugde van zijn vrienden te delen, laten we jullie hier even weten wat onze Engelse vrienden over *Kuifje* denken :

« From Belgium we have... a children's comic paper, *Kuifje*, wich really does put our own cheap and sensational productions to shame. *Kuifje* meets all the demands for excitement and romance the youngster can put upon it, beats the American strip cartoon at its own game, has a definite moral tone, and yet steers clear of any charge of self-righteousness. »

En ziehier de vertaling :

« We hebben uit België het jeugdblad « Kuifje » ontvangen, dat onze eigen bladen, welke gespecialiseerd zijn in dat sensationeel genre, veruit overtreft. « Kuifje » vervult al de eisen welke een jeugd stelt die van avonturen en fantastische verhalen houdt. Zelfs de Amerikaanse tekenverhalen worden hier op hun eigen terrein overtroffen. Het blad heeft een uitmuntende morele waarde, zonder dat men het de minste schoolvosserij kan verwijten. »

Ik laat het aan jullie over, vrienden, om daaruit de nodige conclusie te halen.

Met een flinke handdruk,

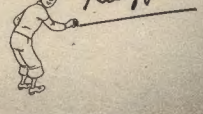

HOE MEN EEN WEDDINGSCHAP WINT

DE Engelsman Brummel, welke men de koning van de mode genoemd heeft, ging er groot op een buitengewone lichaamskracht te bezitten. Op zekere dag zei deze Hercules aan de prins van Wales :

— Ik wed dat ik zonder uit te blazen met Uw Koninklijke Hoogheid op mijn schouders in looppas van Hyde Park tot het eind van de Picadilly kan geraken. De wedding werd aangenomen en men maakte een afspraak voor 's anderdaags 's middags.

— Het uur is nogal slecht gekozen, want er zullen veel nieuwsgierigen zijn, deed de prins van Wales opmerken. Gelukkig zal Brummel toch niet ver geraken, dacht de Prins.

's Anderdaags 's morgens begaven de Prins en Brummel zich met hun getuigen naar de afspraak.

— Ik ben klaar, zei Brummel. Indien Uw Koninklijke Hoogheid zich eveneens wil klaarmaken...

— Ik ben ook klaar, antwoordde de Prins.

— Toch niet helemaal, want eerst moet U nog uw geklede jas uittrekken !

— Waarom ?

— Ha ! Ik heb me verbonden om Uw Koninklijke Hoogheid te dragen maar niet de jas welke het gewicht nog zou verzwaren. Het is normaal dat men zich aan de letter van weddingschap houdt !

— Tot daartoe, antwoordde de Prins en hij speelde het kledingstuk uit. Wel, hier ben ik nu ! Vooruit !

— We zijn er nog niet, want U moet eerst nog uw laarzen uittrekken.

— Mijn laarzen eveneens ?

— Natuurlijk ! En dan uw vest, en uw das, en uw...

Lachend zag de prins van Wales zich verplicht om zich gewonnen te geven en zo haalde Brummel zijn slag thuis.

ONZE BRIEVENBUS

Deze week hebben we het genoegen volgende nieuwe leden in onze grote Kuifjesclub hartelijk welkom te heten : Viktor DENTENEER van Mechelen, Jan HEYSSE van Malsbroek, Paul JANSSEN van Tongeren, Adrien MATTON van Laken-Brussel, Remi GODDIJN van Lichtervelde, Leo VAN HOORENBEECK van Mechelen, Hugo SCHRIJVERS van Merkplas, Willy DE REU van Gent, Willy MACHIELS van Brugge en Willy SCHOOLAERT van De Panne.

★

RAYMOND VAN DUUREN, De Panne. — Ik heb je eerste suksessen met veel genoegen aangetekend. Weldra volgen de andere inschrijvingen ? Ik wens je veel sukses met je flink initiatief !

DE JONGENS VAN DE ST. JAN BAPTIST-SCHOOL VAN MOLENBEEK. — Hebben alle Kuifjeslezers van St. Jan Baptist zich reeds laten inschrijven bij Broeder Julien ? Al wie zich laat inschrijven zal zijn naam weldra zien verschijnen in de clubkronick. Met mijn beste groeten aan al de mannen van St. Jan Baptist !

LEO DIRICKX, Gent. — De eerste Nederlandse nederzetting in Zuid-Afrika werd gesticht door Jan van Riebeeck, de 6e April van het jaar Onzes Heren 1652. Met mijn beste groeten.

ERIC DE LATTER, Melle. — Het is met een speciale voldoening dat ik de Kuifjesclub van Melle deze week weer eervol mag vermelden op de dagorde van de club. Binnenkort zal er eens een van mijn medewerkers naar Melle komen en dan zullen jullie hem naar hartelust kunnen bekogelen met al de vragen (over ons blad, zijn verhalen en zijn medewerkers), welke jullie ook maar wensen te stellen. Met mijn beste groeten aan al de mannen van Melle !

De Geheimen van een VOORNAAM KRISTIAAN

Je hebt gelijk, Kristiaan, fier te zijn op je naam ! Er zijn er maar weinig zo zinrijk en welluidend. Je eergevoel is groot, maar ontaardt gelukkig niet in arrogantie, noch in misprijzen. Je houdt van waardigheid. Je bewondert de ziele adel, je houdt van je familieleden, en een innige genegenheid verbindt je met al je kameraden en vrienden.

Je bent eerlijk en al wat onrechtvaardig of vals is, schrikt je af. Je bent niet een van die jongens die zich dadelijk doen opmerken, door hun schitterend verstand, maar toch ben je alles behalve dom. Nooit zul je je trachten op te dringen, maar je slaagt er niettemin gemakkelijk in, van je te doen houden, omdat je zo'n ernstige en gevoelige jongen bent.

★

Je moet echter oppassen voor melancholie ! Het is het voornaamste gevaar waaraan jongens met jouw temperament blootgesteld zijn. Een flinke jongen moet altijd opgeruimd en welgezind zijn. Je moet dus scherp reageren wanneer de droefgeestigheid je hart binnensluipt, want indien die stemming je moest inpalmen, dan zou je weldra al je goede eigenschappen verliezen, en in een treurige lusteloosheid vervallen. En dat ware spijtig voor jou en voor je ganse omgeving, nietwaar, Kristiaan?

IN HET MECHELSE POPPENTHEATER FATS

worden deze namiddag, om drie uur, twee grote stukken opgevoerd : « Het Spookkasteel », een nooit gehoord of gezien drama met de sympathieke Kobe in de hoofdrol, en als bijstuk : « Kobe in de rol van kindermeid ». Al de Kuifjesvrienden uit het Mechelse trekken naar het poppentheater FATS en brengen hun vrienden en vriendinnen mee !

KUIFJE : *Administratie, Redactie en Publiciteit :* Lombardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.
Drukkerij : VAN CORTENBERGH,
Alle rechten voorbehouden voor alle landen.
Alle betalingen geschieden *in België*, op P. R. nº 1909,16 van « Les Editions du Lombard » Lombardstraat, 55, BRUSSEL.

ABONNEMENTEN

	3 maand	6 maand	1 jaar
België :	47,— Frs	90,— Frs	175,— Frs
Nederland :	3,— Fl.	5,75 Fl.	11,— Fl.
Belg. Kongo :	65,— Frs	125,— Frs	240,— Frs

In Nederland : BARNARD, Van Oldenbarneveldtstraat, 116a, Rotterdam — op P. R. nº 500.486, t. n. v. Incassobank, N. V. Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.
In Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449.

De nieuwe avonturen van CORENTIN FELDOE

Tekst en tekeningen van P. Cuvelier

De valse Tsjang heeft zich van Corentins' ring meester gemaakt en onze vrienden uit de weg willen ruimen, door een valse beschuldiging die hij tegen hen bij de keizer uitgebracht heeft. Kim, Corentin en prins Song, die voor onze vrienden tussenbeide was gekomen, maar eveneens werd gekerkerd, slagen er in uit de gevangenis te vluchten. Maar Tsjang zit hen reeds op de hielen.

(Wordt voortgezet.)

Hassan de Dief van Bagdad

door Jacques Laudy

De leanige Hassan en zijn vriend Kaddoer zijn de terreur van de kooplieden van Bagdad. Dagelijks hebben zij het op een of andere sukkerbakker of [illegible] gemunt.

(Wordt voortgezet.)

DE STRATO H.22

de nieuwe avonturen van Jo en JETJE

John Archibald Pump, de beroemde milliardair, is een snelheidsmaniak. Hij wil een kamerknecht engageren, mits deze, met zijn dienst op rolschaatsen, kunnen vervullen...

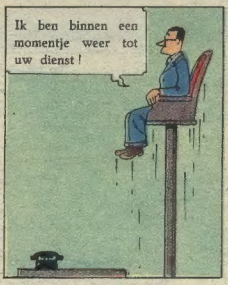

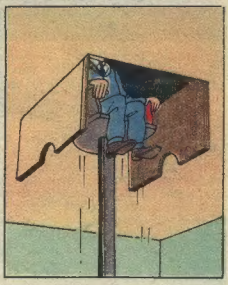

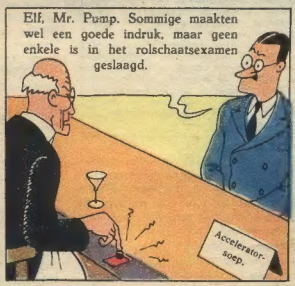

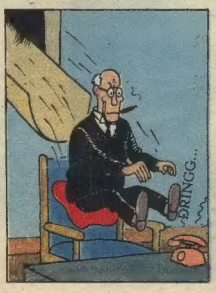

(Wordt voortgezet.)

DE VALLEI DER VREES

DOOR A. CONAN DOYLE

Te Birlstone werd de kasteelheer Douglas vermoord. Sherlock Holmes wordt verwittigd, begeeft zich ter plaatse, en komt tot de vaststelling dat Douglas niet dood is ! Het vermeende lijk van de kasteelheer is in werkelijkheid dat van een Amerikaan die in het slot binnengedrongen was om Douglas te vermoorden. Deze laatste verklaart dat hij zijn aanvaller in staat van wettige zelfverdediging neergeschoten heeft en hij maakt aan onze detectief een geschreven verklaring over nopens de voorgeschiedenis van dit tragisch feit. In dat relaas verschijnt er een jonge ier ten tonele: Mac Murdo. (Is het Douglas zelf?) Mac Murdo sluit zich in de stad Vermissa in de Verenigde Staten bij een geheime vereniging aan welke door het volk de « schuimersbende » genoemd wordt. De jonge Ier maakt kennis met een mooi meisje : Ettie Shafter, en hij wordt er op verliefd. Hij krijgt echter af te rekenen met een mededinger, Teddy Baldwin. Onder de leiding en het toezicht van Mac Ginty, de opperste leider van de geheime vereniging, ontpopt Mac Murdo zich weldra tot een vervaarlijk schuimer. Ettie Shafter smeekt de jonge man om de weg van de misdaad welke hij bewandelt, te verlaten. Mac Murdo weigert op haar verzoek in te gaan. Ondertussen verneemt de jonge Ier dat de privé-detectief Birdy Edwards de schuimers op de hielen zit, en hij besluit de leden van de geheime vereniging op de hoogte te brengen van het gevaar dat hen bedreigt.

PROFICIAT, makker, zei hij. We verschillen nog al licht van mening. Vanavond echter hebt ge het bij het rechte eind.

— Waar zit die man ? Hoe kan men hem herkennen ?

— Ik zei u reeds dat ik Birdy Edwards kende, verklaarde Mac Murdo. Ik hoef u niet te zeggen dat hij hier niet onder zijn ware naam rondloopt. Een kranige kerel in alle geval, maar het is geen dwaas. Hij gaat hier door voor Steve Wilson, en verblijft te Hobson's Patch.

— Hoe weet ge dat allemaal ?

— Het toeval wou dat ik met hem aan het praten ging. Ik koesterde niet de minste argwaan, en zou er zelfs niet meer aan gedacht hebben, zonder deze brief hier. Nu echter blijft er niet de minste twijfel over. Een nog veel zonderlinger toeval deed mij hem tegen het lijf lopen, verleden Woensdag, ter gelegenheid van een reisje. Hij vertelde me dat hij journalist was; in het begin geloofde ik dat ook. Hij verlangde inlichtingen in te winnen voor de *New York Press*, betreffende de Schuimers en over wat hij hun « uitspattingen » noemde. Hij stelde me dan ook een massa vragen om zijn krant documentatie te bezorgen. Natuurlijk gebaarde ik van niets en hield me dom. Ik heb er een aardig centje voor over, om mijn baas tevreden te stellen, zei hij. Ik vertelde hem al wat ik maar enigszins kon uitvinden om hem genoegen te doen; na afloop kreeg ik een briefje van twintig dollar. « En, voegde hij er aan toe, als ge mij al de nodige inlichtingen kunt aan de hand doen, dan krijg je twintig maal zoveel ! »

— Verder ?

— Ik diste hem dan duizend fabeltjes op.

— Drommels, ik geloof dat ge gelijk hebt, zei Mac Ginty. Wat nu gedaan ?

— Hem van kant maken, stelde iemand voor.

— En hoe eerder hoe liever...

Voor een mooi sommetje zal ik hem dan de geheimen van de loge meedelen...

— Indien ik wist waar ik hem vinden kan, zei Mac Murdo, zou ik geen moment aarzelen. Hij woont in Hobson's Patch, maar waar weet ik niet. Als ge me vrij spel geeft, dan weet ik wel wat te doen : mijn plan ligt klaar.

— Verklaar u nader !

— Morgen vroeg trek ik naar Hobson's Patch. Door de bemiddeling van de postbediende kom ik wel zijn adres te weten. Zodra ik hem vind zeg ik hem dat ik een Vrij Man ben, en bereid hem tegen geld de geheimen van de vereniging te verraden. Natuurlijk aanvaardt hij gretig mijn voorstel. Dan zeg ik hem dat ik alle documentatie bij mij thuis heb, want — zou ik hem zeggen — ze meenemen daar is geen kwestie van; dat w a r e doodsgevaarlijk. Overdag mag hij niet komen; dat is ook te gewaagd. Zo overhaal ik hem dan om rond tien uur 's avonds te komen. En hij zal komen, wees daar maar gerust in.

— Goed, goed, maar wat dan ?

— De verdere afloop is duidelijk. Mijn woonst ligt nogal afgelegen. Mijn huisvrouw, weduwe Mac Namara, zal niets vermoeden; ze is overigens potdoof. Scanlan en ik zijn de enige gasten. Indien Birdy Edwards op mijn voorstel ingaat, laat ik het u weten; komt dan allen om negen uur. En ons mannetje zit in de val. Ofwel komt hij niet levend uit onze handen, ofwel zal hij lang kunnen over zijn gelukster praten.

— Als ik me niet vergis, schertste Mac Ginty, komt er binnenkort een vrij plaatsje bij Pinkerton. Akkoord, Mac Murdo, morgen avond, om negen uur, komen we bij jou te gast. Zohaast die kerel binnen is, sluit je de deur. Voor het overige zorgen wij dan wel !

VII

IN DE VAL

Ja, Mac Murdo had het goed gezegd : zijn huis lag daar ergens verlaten en eenzaam, het gedroomde oord voor een misdaad. In normale omstandigheden zouden de schelmen er niet zoveel beslag om gemaakt hebben, doch eenvoudigweg hun slachtoffer naar buiten gelokt en hun wapens op hem afgevuurd hebben. Nu echter moesten ze vooreerst trachten te weten te komen welke inlichtingen Birdy Edwards had kunnen inwinnen en overmaken. Moest het dan toch al te laat zijn, ze zouden tenminste van de wraak genieten. Hoewel ze de stille hoop koesterden dat de detectief nog niets ernstig was te weten gekomen; want, in de veronderstelling dat hij reeds goed ingelicht ware geweest, dan had hij geen notie genomen van de kletspraatjes van Mac Murdo, en had hij ze niet overgeseind. Daarbij ze zouden het van hem wel vernemen. Eens in hun macht, krijgen ze hem wel aan het praten. Het was nu ook de eerste maal niet dat ze een tegenstribbelende getuige aan het praten zouden krijgen...

Zoals overeengekomen, begaf Mac Murdo zich eerst naar Hobson's Patch. Het leek wel of de politie hem vandaag een speciale belangstelling toedroeg. In de wachtzaal van het station wou kapitein Marwin hem aanspreken, maar Mac keerde hem de rug toe. Na zijn opdracht te hebben vervuld, ontmoette hij in de loop van de dag Mac Ginty in het Verenigingshuis.

— Hij komt, zei hij.

— Fijn, antwoordde Mac Ginty.

De reus stond daar in zijn hemdsmouwen; over zijn vest blonken gouden ketens en juwelen; doorheen zijn verwarde baard schitterde een diamant. De politiek en zijn drankgelegenheid hadden hem verrijkt. Het vooruitzicht van de gevangenis of de galg, dat hem gisteren voorgespiegeld werd, scheen hem zeer ongelegen te komen.

— Zou hij veel weten ? vroeg hij angstig.

Mac Murdo schudde bedenkelijk het hoofd.

— Hij is toch al een hele tijd hier, minstens sinds zes weken. Dank zij het geld van de compagnies kan hij al aardig wat inlichtingen verzameld hebben en hij zal ze zeker niet voor zich alleen bewaard hebben.

— In onze vereniging is er geen enkel man die tot zulke zwakheid in staat is. Tenzij misschien die rekel van een Morris... Indien iemand onder ons aan de verlokking zou toegeven, dan zal hij het zijn. Ik heb er heel wat voor over vanavond nog twee onzer mannetjes er heen te zenden, om hem eens door elkaar te schudden zodat hij zich moet ontmaskeren.

— Gij weet beter dan ik wat er u te doen staat, wedervoer Mac Murdo. Maar, wat ge nu ook doen wilt, ge zult moeten geduld hebben tot morgen. Vermits die Pinkertonkwestie nog niet uit de voeten is, moeten we ons kalm houden. We kunnen het ons niet permitteren de politie vandaag op te jagen.

— Dat is waar. Al sneden we zijn hart aan duizend stukken, per slot van rekening

is het Birdy Edwards die ons de naam van zijn inlichter moet verstrekken. Ruikt hij geen onraad ?

Mac Murdo schoot in een lach.

— Ik tastte hem langs zijn zwakke zijde aan. Hij doet al wat ge maar wilt, op voorwaarde dat men hem op het spoor van de Schuimers brengt. Ik aanvaardde het geld dat hij aanbood.

Mac Murdo toonde al grijnzend een pak bankbriefjes.

— Ik krijg nog evenveel... als ik hem de papieren zal getoond hebben.

— Welke papieren ?

— Wel, ingebeelde papieren natuurlijk ! Statuten, reglementen, ledenlijsten. Hij beroemt er zich op, niet van hier weg te gaan vóór hij er het fijne van kent.

— Daarin vergist hij zich niet, zei Mac Ginty, op onheilspellende toon. Heeft hij u gevraagd waarom gij hem de papieren niet bracht ?

— Alsof hij me ertoe in staat achtte, zo onvoorzichtig te zijn !

Mac Murdo haalde de schouders op.

— Als we het handig aanpakken, zei hij, zal niemand ooit kunnen bewijzen dat wij hem vermoord hebben. Niemand kan hem deze nacht het huis zien binnenkomen, en ik zal er wel voor zorgen dat niemand hem er ziet uitkomen. Luister, raadslid, ik zet u mijn plan uiteen. Daarna kunt u het verklaren aan de anderen. Gij komt op het vastgestelde uur. Goed. Hij komt om tien uur. Hij klopt driemaal aan. Ik maak de deur open, leid hem binnen, en sluit de deur. Dan hebben wij hem in onze macht.

— Dat is klaar en duidelijk.

— Ja, maar het overige eist wijs overleg. Hij is natuurlijk gewapend. Niettegenstaande het feit dat hij zich heeft laten ompraten en beetnemen, toch zal hij op zijn hoede zijn. Als ik hem dadelijk binnenbreng in een vertrek waar zeven man hem opwachten, in plaats van één, dan grijpt hij zeker onmiddellijk naar zijn wapen en kan best iemand kwetsen.

— Dat is zo.

— Op dit geluid zullen de smerissen afkomen.

— Evident !

— Ziehier hoe ik denk te werk te gaan. Gij houdt u op in de grote kamer, dezelfde in dewelke ik u eens ontvangen heb. Ik breng hem naar de spreekkamer naast de deur, en laat hem daar alleen onder het voorwendsel de papieren te gaan halen die ik hem beloofd heb. Zodoende krijg ik de gelegenheid u te komen verwittigen van de afloop van de zaak. Ik ga dan terug bij hem met valse papieren. Op het ogenblik dat ik hem in de lezing verdiept zie, spring ik hem op het lijf, en grijp de hand waarin hij zijn revolver omknelt. Gij snelt toe op mijn geroep. Hoe vlugger hoe liever, dat spreekt. Want hij is ruim zo sterk als ik, en wellicht valt het mij niet mee hem in bedwang te houden totdat ge komt. Laat ons hopen dat ik er in luk !

— Uw plan komt me uitstekend voor, zei Mac Ginty. De vereniging zal een zware schuld aan u hebben. Ik geloof dat ik weet wie ik als mijn opvolger zal aanduiden, als het eens zover komt.

— Natuurlijk ben ik geen raadslid, zei Mac Murdo, heel bescheiden: maar de lof van de grote man vleide zijn eergevoel.

Terug thuis gekomen, bracht hij alles in gereedheid voor de tragische avond. Het eerste wat hij deed was zijn Smith en Wesson revolver schoonmaken, smeren en laden. Daarna onderzocht hij het vertrek dat moest dienen voor de val. Het was een ruime plaats, met in het midden een lange witte tafel, en een grote kachel in de hoek. Twee ramen gaven uitzicht naar buiten. Geen blinden, alleen lichte gordijnen. Wel wat gewaagd voor een zo geheime zaak, vond Mac Murdo; maar het huis lag nogal ver van de baan. Tenslotte had Mac Murdo een klein onderhoud met zijn mede-bewoner, Scanlan. Hoewel hij ook bij de Schuimers hoorde, was hij een ongevaarlijke kleine man, te zwak om op te komen tegen zijn makkers, en die in zijn binnenste alle bloedige tonelen verafschuwde. Mac Murdo zette hem in een paar woorden op de hoogte van wat gebeuren moest.

— Voordat de morgen aanbreekt, wordt er hier manslag begaan. Als ik in uw plaats was, muisde ik er van onder. Mike Scanlan, en bracht ik de nacht buiten door.

—Het is heus niet bij gebrek aan goede wil, Mac, maar aan wilskracht, toen ik verleden keer de moord op directeur Dunn bijwoonde, heb ik de schok slecht doorstaan. Ik ben voor dat soort dingen niet gemaakt, zoals gij of Mac Ginty. Indien de vereniging het mij niet zal aanwrijven, volg ik uw raad in, en zal ik u alleen laten.

De zeven mannen waren tijdig daar. Uiterlijk zagen ze er uit als eerbare burgers; de trekken rond hun mond stonden strak, en hun ogen staarden onverbiddelijk voor zich uit. Een physionomist had op hun aangezichten de dood kunnen lezen van Birdy Edwards. Geen een onder hen had niet minstens twaalf keer zijn handen gedrenkt in het bloed. Ze begingen hun moorden zo ongevoelig als een slachter zijn beroep uitoefent.

Mac Murdo had whisky op tafel gezet; allen waren ze er op af gevlogen, om wat op te kikkeren en er wat meer fut en pit in te krijgen. Baldwin et Cormac waren al half dronken en stalden hun wilde instincten ten toon. Cormac zat met de handen uitgestoken naar het gloeiende kacheltje, want de nachten waren nog koud. Hij vloekte en brulde :

— Dat doet een mens deugd !

— Ja, zei Baldwin, die wel verstond wat hij daarmee bedoelde : laten we Birdy Edwards daar aan vastknopen. Hij zal dan wel spreken.

— Hij zal spreken, zei Mac Murdo, maak u daar maar geen zorgen over. Nu, die Mac Murdo moest stalen zenuwen hebben; rustte de hele zaak niet op zijn schouders ? En toch spreidde hij zulke koelbloedigheid ten toon, zo'n volstrekte onverschilligheid, dat de anderen in toejuichingen losbarsten.

Zijn afgelegen woning scheen goed gelegen voor het bedrijven van een misdaad.

— Doe met hem naar believen, zei de meester, wij laten het aan u over ! Niet het minste vermoeden zal in hem opkomen, zolang hij uw hand niet rond zijn keel voelt. Het is alleen maar jammer dat er geen luiken zijn aan dit raam hier.

Mac Murdo stond op, trok de gordijnen dicht en zei :

— En als hij nu eens niet komt ?

— Als hij nu toch lont geroken heeft ? zei de secretaris.

— Hij zal komen, antwoordde Mac Murdo. Ik verwed er mijn hoofd om. Hij is ruim zo ongeduldig om te komen als gij om hem te zien... Opgepast !

Drie korte slagen weerklonken op de deur. De zeven man, plots roerloos, met hun glas in de hand, leken wel bronzen beelden.

— Stil !

Mac Murdo deed hen teken te zwijgen. De vreugde straalde in hun ogen. Allen tastten ze naar hun wapens.

— Geen woord, als het leven u lief is, fluisterde Mac Murdo hen toe. Toen ging hij de kamer uit, en sloot zorgvuldig de deur.

Met gespitste oren bedwongen zij hun ongeduld. Ze telden de stappen van hun kameraad, die zich verwijderde in de gang. Ze hoorden hem de ingangsdeur openen.

(Wordt voortgezet.)

Copyright by Ed. De Visscher, Brussel.
Tekeningen van Edmond-T. Germain.

Binnen **veertien dagen,** op **Donderdag 3 Juni,** zal op deze plaats een onuitgegeven, oorspronkelijk en boeiend vervolgverhaal verschijnen :

DE GOOCHELPRINS

Dit verhaal verschijnt in exclusiviteit in **KUIFJE** en onze lezers zullen er kennis in maken met de fabelachtige toeren van de grootste goochelaar aller tijden :

ROBERT HOUDIN

Het is een aaneenschakeling van vrolijke geheimzinnige en fantastische avonturen, welke die GOOCHELPRINS beleefd heeft

De avonturen van Leo en Lea

in het land der Lapinos

door Hergé

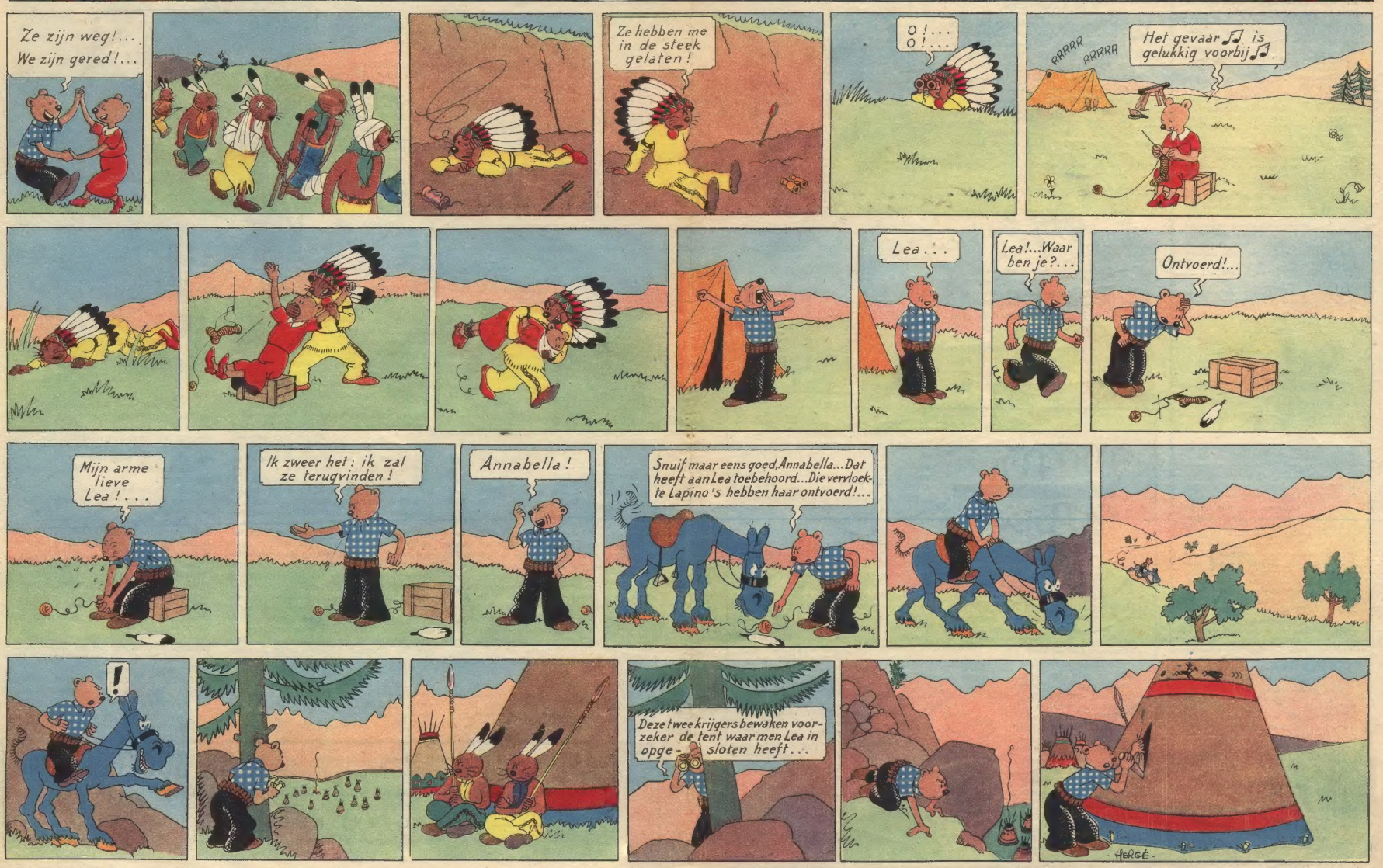

(Wordt voortgezet.)

JOHN DOMS

de winnaar van de Zeslanden-cross.

VAN een verrassing gesproken, beste vrienden, dat was er een te Reading ! Wel had België een grote hoop op de overwinning in de Zeslanden-cross met Van de Wattijne, maar dat de schier onbekende John Doms aan zijn talrijke tegenstanders zijn hielen zou laten zien, dat had niemand verwacht. Voegt daarbij dat België in de landdenrangschikking Frankrijk klopte, al was het dan slechts met één puntje !

De man van de dag bij onze veldlopers is nu natuurlijk de Waarlozenaar John Doms, die met één slag de beroemdheid verwierf tot ver over onze grenzen.

Deze eenvoudige volksjongen is een voorbeeld van plichtsbesef en heeft nog een schitterende loopbaan voor de boeg, want hij is slechts drie en twintig jaar.

Het is ook nog maar korte tijd geleden dat John aan veldlopen begon te doen. F.C. Mechelen had in 1946 een propaganda-cross ingericht te Waarloos, waar Doms ook maar eens zou aanzetten, kwestie van te zien hoe snel zijn benen hem konden dragen, en hij klopte er dan ook maar onmiddellijk Feremans.

Van een belofte gesproken, dat kon nogal teilen, en hij werd stante pede aangeworven. Hij begint zijn

loopbaan met een overwinning te Wommelgem, wint het 5.000 m.-kampioenschap voor de tweede categorie.

In de Zomer 1947 drijft hij zijn snelheid op met deel te nemen aan de 1.500 et 5.000 m. koersen.

Dit jaar klasseert hij zich in de nationale volkscross derde achter Heirendt en Van de Wattijne. Hij mist echter het vertrouwen in eigen kunde en als hij moet starten voor het nationaal kampioenschap, neemt hij een uiterst slecht vertrek door gebrek aan overtuiging. Naar gelang de kilometers komt hij onder stoom, doet een fantastische remonte en bezwijkt slechts op het nippertje voor Van de Wattijne en Renson.

Dan kwam Reading. Van bij de aanvang nam John kordaat de teugels in handen met Renson, loste de Waal, en kwam netjes afgescheiden toe. Zijn soepele tred, en de snelle loop, wekte algemeen de bewondering van de Engelse kenners.

Deze eenvoudige schilder — hij werkt te Antwerpen — heeft zo meteen de roem verworven. Laten wij hopen dat hij ons klein landje nog dikwijls naar de overwinning moge brengen.

MIEL.

WOUDLOPERS HOEKJE

HOE MEN EEN VLINDERVERZAMELING KAN AANLEGGEN

WIL je een nieuwe methode om vlinders te verzamelen ? Hier heb je er een ! Er is geen spalkplank, vlinderkist of dergelijke meer nodig. Je gaat je vlinders gewoon **afdrukken.**

Ziehier hoe je moet te werk gaan. Snij de vleugels van je vlinder met een scheermesje langs de romp af. Leg ze dan, alsof de romp er nog tussen zat, op een blad papier, of beter nog, op bristolkarton. Teken de omtrek lichtjes met een scherp potlood af. Neem de vleugels terug weg, en met een fijn penseeltje strijk je de tekening vol lijm, gemaakt

met Arabische gom, suiker en water. Leg er dan terug de vleugels op, een blad zuiver papier boven op, en alles goed persen gedurende drie uur ongeveer.

Na die tijd licht je delikaat de vleugels op, en het veelkleurige poeder blijft aan het blad plakken. Verbeter het geheel met een heel fijn penseeltje en schilder dan het lichaam tussen de vleugels. En klaar is Kees !

WOUDLOPER.

postzegel hoekje

DE ELECTRICITEIT EN DE POSTZEGELS

IEDEREEN weet dat de electrische stroom met een zekere kracht door de draden loopt. Deze kracht wordt voltage genoemd, naar de naam van de Italiaanse natuurkundige : Volta (1745-1827), die in zijn vaderland in het jaar 1927 met verschillende postzegels herdacht werd.

Frankrijk heeft zijn natuurkundige, welke op het gebied der electriciteit grote ontdekkingen gedaan heeft, namelijk Ampère (1775-1836) met een bruine postzegel van 75 centiem geëerd.

De machine welke een mecanische beweging in electrische stroom omzet, wordt dynamo genoemd. België heeft in 1935 een groene zegel van 35 centiem uitgegeven, welke het portret droeg Zénobe Gramme, dé uitvinder van de dynamo. En Italië gaf in 1934 een zegel uit van 50 centiem en een van 1 lire 25 met de beeltenis van Pacinotti.

De voornaamste toepassing van de electriciteit is het kunstlicht. In 1929 gaven de Verenigde Staten van Noord-Amerika een rode 2 centi-zegel uit ter ere van Edison, die de gloeilamp uitgevonden heeft. Verder dienen nog de volgende zegels vermeld: In Italië die van Galvani (30 en 75 centiem — 1934). Galvani heeft zijn naam geschonken aan een soort cliché welke in de drukkerij gebruikt wordt en dat men bekomt met een electrisch procédé dat door Galvani werd uitgevonden.

In 1925 hebben de Russen twee zegels, een van 7 en een van 14 kopek uitgegeven ter nagedachtenis van de geleerde Popow, welke zich op het gebied van de radio onderscheiden heeft.

Met Pen en Penseel

NU jullie reeds een zekere ondervinding verworven hebben, (ik hoop dat je nog altijd met een heilig vuur doorgloeid bent en je de twee vorige oefeningen meermaals hebt herhaald !) gaan we ons aan een ander punt interesseren : namelijk de **weergave van de stof.**

Totnogtoe hebben we gewerkt met een eenvoudig, mat en tintloos lint; wel, nu gaan we werken met een lint uit wit satijn (wie een zuster heeft, zal zich dat wel gemakkelijk kunnen aanchaffen) en een wit fluwelen lint, of een andere stofsoort, op voorwaarde dat ze verschillend is van de eerste.

Het moeten **witte** linten blijven, omdat de vergelijkende studie welke we nu gaan maken zoveel leerzamer is, dan indien we met gekleurde linten zouden werken.

Plaats nu al je modellen voor jullie op het wit blad papier, dat vroeger reeds gediend heeft, en zorg dat al de stukjes lint van eenzelfde belichting genieten.

En wat valt er nu op te merken ? Wel, de voorwerpen welke je vroeger op eenzelfde wijze zoudt weergeven hebben, verschillen nu onderling zeer duidelijk in hun weergave. Hoe schitterender de stof is waaruit ze gemaakt is (satijn) des te metaalachtiger zal de weergave zijn, en hoe oliachtiger de stof is (fluweel), des te vettiger zal je tekening worden. Indien de draad van het weefsel duidelijk zichtbaar is, dan zul je dat spel van kruisende lijnen zeer nauwkeurig moeten bestuderen en weergeven, want uit de getrouwheid van je weergave zal ook het effekt van je werk groeien. Begrepen ?

En maak nu eens even een studie van je verschillende linten, en breng ze daarna allen samen, laat ze door elkaar lopen en tracht dan die eenvoudige compositie getrouw weer te geven met de verschillende eigenschappen van ieder stukje lint.

En nu aan het werk. (Ik hoop dat jullie me met de dergelijke opgave niet zullen verwensen!)

HERGÉ.

TEDDY BILL. De Grenswachter

TWEEDE DEEL door LE RALLIC

Een spoorwegmaatschappij breidt haar net uit in de Far-West, maar een concurrerende compagnie, de West-Traffic, organiseert een systematische sabotage. Teddy Bill die alle reden heeft om de W. T. te verdenken, en dan ook ingrijpt, wordt te Denver ontvoerd en in een wagen naar een onbekende bestemming gebracht. Gelukkig zijn Tony, Ramon en Miss Olivia in de hres gesprongen...

TONY NEEMT AFSCHEID VAN DE SHERIFF VAN DENVER.

U MAG OP MIJ REKENEN!... IK ZAL EEN OOGJE IN 'T ZEIL HOUDEN !... MAAR VAN VER !...

O.K.

ONDERTUSSEN RIJDEN OLIVIA EN DE COW-BOY'S NAAR DENVER.

IN DE NABIJHEID VAN DE STAD DOET SMITH ZIJN MANNEN HUN DAS VOOR HUN MOND BINDEN.

BIJ DAGERAAD KOMEN ZE VOOR HET GEBOUW VAN DE W.T. EN ZIJ VUREN HUN WAPENS AF.

DE DEUR WORDT INGEBEUKT.

ALLE BURELEN WORDEN DOORZOCHT. EN OVERAL SCHEPT MEN WANORDE OM EEN AANVAL VAN OUTLAWS TE DOEN VERONDERSTELLEN.

OLIVIA EN SMITH DALEN DE TRAP AF DIE NAAR DE KELDER LEIDT.

DE DEUR WORDT MET EEN SCHOUDERSTOOT OPENGEWORPEN.

NIEMAND !

GEVOLGD DOOR EEN HUISKNECHT VERSCHIJNT EEN DER BESTUURDERS VAN DE W.T. OP DE OVERLOOP.

HULP ! HULP !

DE COW-BOY'S DUWEN HEM IN EEN KAMER.

STILTE !

TEDDY IS ONVINDBAAR. SMITH GEEFT BEVEL TOT DE AFTOCHT. OLIVIA IS WANHOPIG.

AAN DE RAND VAN DE STAD VERVOEGT TONY DE RUITERS.

IK BLIJF IN DE OMGEVING... WANT ER IS NIEUWS OP KOMST !

(Wordt voortgezet.)

De Kaukasische Ruiter

Vervolg van blz. 1.

Een oude bergbewoner heeft me de legende van de Kaukasische ruiter verteld. Ik wil ze jullie even navertellen, luistert maar :

« Moessaïb was de schoonste jongen van het dorp. Hij smokkelde en maakte deel uit van een dievenbende

Op zekere dag was hij langer uitgebleven dan naar gewoone, en toen hij thuis aankwam, verklaarde Moessaïb dat hij de Kaukasische ruiter had ontmoet ! Iedereen nam het als een grapje op en verdacht hem van opschepperij. Moessaïb maakte zich kwaad, omdat men geen geloof wou hechten aan zijn woorden. Daarom sprak hij ook nooit meer over deze geheimzinnige ontmoeting, maar alwie de jonge man van nabij zou gevolgd hebben, zou tot de vaststelling gekomen zijn dat Moessaïb nogal dikwijls afwezig was 's avonds, zonder schijnbare reden, en dat er weldra geen enkele misdaad, diefstal of ontvoering meer plaats vond, zonder dat Moessaïb er bij betrokken was. Hij werd met de dag rijker. Sommigen benijdden hem, maar anderen vermeden zijn gezelschap. Zijn vrienden kwamen hem zelfs niet meer bezoeken en ik was de enige die hem trouw bleef. Toen ik mijn vriend op zekere dag nog droeviger gestemd vond dan naar gewoonte, trok ik mijn stoute schoenen aan en ik vroeg hem ronduit wat hem op het hart lag. Hij keek me strak aan. Twee tranen rolden over zijn wangen en hij zei : Iwan, ik ben vervloekt. Niemand wou me geloven toen ik, nu percies vijf jaar geleden, op een avond verteld heb dat ik de Kaukasische ruiter had ontmoet.

En het was nochtans waar. In ruil voor al mijn rijkdommen heb ik hem mijn ziel verkocht. En nu heb ik nog slechts enkele uren te leven. Ik schenk je al wat ik bezit : deze prachtige woning met al wat er zich in bevindt, want « hij » zal mij vannacht komen halen. Ga nu mijn vriend, en zonder om te kijken, want die ruiter is de duivel ! En Moessaïb zuchtte diep.

Ik nam afscheid van mijn vriend en ik vertrok met het vast voornemen niets ongedaan te laten om hem te redden. Ik liep naar de mannen van het dorp en ik vertelde hen de geschiedenis van Moessaïb. De oudste dorpeling nam het woord en verklaarde dat geen mens, al was hij goed óf slecht, door de boze geest mocht ontvoerd worden. Dat iedereen binnen een half uur klaar weze, zei de ouderling, en 30 minuten later waren de honderd mannen van het dorp verzameld voor de deur van Moessaïbs' woning. Plots hoorde men een paard aankomen in de verte. We waren allen met hooivorken en dorsvlegels gewapend. Een verblindend licht trof onze ogen, maar doorheen de dikke rookwolk zagen we de verschrikkelijke ruiter verschijnen. Hij bekeek ons groepje met verwondering en brak daarna in een sarkastische lach los. Op dat ogenblik verscheen Moessaïb op de drempel van zijn huis. De hoofdman van het dorp had zijn koelbloedigheid echter niet verloren en hij riep : « Wie je ook moge wezen, laat deze mens met vrede ! » Deze woorden schenen op de ruiter niet de minste indruk te maken, want zij hadden voor enig gevolg dat hij nog brutaler lachte Hij keek onze groep scherp aan en maakte een beweging in onze richting. Een onbekend gevoel verstijfde onze leden. Wij konden ons niet eens meer bewegen. Voor onze ogen, en zonder dat we ook maar de minste beweging konden maken, deed de boze geest de jonge man achter op zijn paard stijgen en daarna draaide de duivel zich naar ons met een vreselijke grijnslach en hij riep : « Wie in mijn handen valt geraakt er niet meer uit ! » En hij gaf zijn paard de sporen en verdween met zijn slachtoffer in een dikke stofwolk.

Wanneer de betovering eindelijk verbroken was, zei niemand een woord over wat zich voorgedaan had. Daarna sprak de hoofdman van het dorp tot mij : « Er blijft je toch nog de woning van je vriend ! » En op dat ogenblik keerde hij zich om en slaakte een kreet van ontzetting : het schone huis van Moessaïb was in puin gevallen, als ware het door een vreselijke ramp vernietigd. We besloten dus af te trekken en naar huis terug te keren. Maar toen zagen we plots de ruiter met zijn paard van berg tot berg springen. Achter hem zat nog steeds Moessaïb. We bleven hem vol ontzetting nakijken. In de valleien bleef de hoefslag van het paard van de duivel nog lang naklinken, evenals het donderend rollen van de duivelse grijnslach... »

Hier zweeg de oude man. Hij dronk een slok vodka en zei : « Dat God ons nooit het lot van Moessaïb late delen. » En hij had die woorden nog maar nauwelijks uitgesproken of we hoorden in de verte de hoefslag van het paard van de Kaukasische ruiter...

Westwaarts Ahoi!

naar van Westward Ho! Ch. Kingsley

Edward Leigh, een avontuurlijke jonge zeeman heeft zich in dienst gesteld van de Engelse troepen, welke de Spanjaarden bestrijden die in Ierland aan wal gekomen zijn. Edward heeft belet dat men een Spans ridder, welke uit zijn versterking gekomen was om zijn vaandel terug op te richten, zou neerschieten, omdat hij die edelman liever in een eerlijk tweegevecht wil ontmoeten.

(Wordt voortgezet.)

H.C. Andersen

Vertel nog eens een schoon vertelseltje uit dat dikke boek ! vroeg een kleine jongen aan zijn vader die nagelrijes klopte in een nieuwe schoenzool. En papa Andersen haastte zich om klaar te komen met zijn reparatie, gaf het herstelde paar schoenen aan zijn vrouw, die het onmiddellijk naar de klient droeg, want haar beursje was leeg. En dan nam papa zijn tengere zoon op zijn knie, keek hem eens recht en ernstig in de ogen, als om hem van te voren van de waarachtigheid van het verhaal te overtuigen.

« Er was eens... » zo begon hij met zijn zachte stem, voor de honderdste keer een Arabisch vertelsel uit dat roverboek, dat men « Duizend en één nacht » noemt.

Ademloos luisterde de kleine Hans naar de geschiedenis, die hij sinds lang kende, en toch zo gaarne hoorde uit de mond van zijn vader, die ze telkens met nieuwe bijzonderheden wist op te luisteren. Want zijn vader kon vertellen !

En na deze gemoedelijke uurtjes sloop Hans naar een hoek van moeders' keuken, waar hij uit een doos een hele reeks poppen opdiepte, welke zijn vader voor hem gesneden had, en die door moeder van mooie, veelkleurige kleedjes voorzien werden. In een stil hoekje deed de magere knaap deze sierlijke figuurtjes de rollen der sprookjesprinsen en -prinsessen uit het rijk van Duizend en één Nacht vertolken. De jongens en meisjes uit de buurt mochten soms eens komen kijken. Zij keken en luisterden aandachtig, maar vonden het vreemd, dat Hans nooit met hen kon meespelen. Zij vonden hem een eigenaardige jongen. En de kleine Andersen was er zich ook van bewust, dat hij niet dacht en leefde zoals de jongens van zijn jaren. En dit gevoel, anders te zijn dan de anderen, was

hem een bron van vreugde wanneer hij zich met zijn poppenkast en zijn rijke verbeelding de bewonderde Hans voelde, maar op andere momenten, toen hij de jongens en meisjes luidruchtig en vrolijk zag spelen, en zij hem links lieten liggen, dan voelde hij zich eenzaam en verdrietig. En dan trok Hans zich terug in het grenzeloze rijk van zijn dromen, en bij fantaseerde onthalen waarin hij, de zwakke, en door de onstuimige kinderen miskende knaap, een schone prins geworden was, die door het hele volk en al de andere prinsen en prinsessen vereerd werd om zijn hoge rang en zijn scherpe schranderheid..

En op sommige momenten ondervond de jonge dromer, dat hij met zijn ongewoon, zuivere ziel de meerdere was van de sterke en slechte mensen.

Op zekere dag verzamelde de kleine Andersen, samen met enkele volksvrouwen, korenaren op een stoppelveld. Plots kwam er een boze opziener opdagen, die de arme mensen met zijn zweep van de akker joeg. Met zijn zware en ongemakkelijke klompen geraakte Hans niet vlug vooruit. De opziener haalde hem in en hief zijn zweep op om hem af te ranselen. De anders altijd bange Hans bleef staan,

H.-C. Andersen,
De sprookjesprins van Denemarken.

keek de slechte man recht in de ogen en vroeg hem, op een ontwapenende, naieve toon : « Hoe durf je me slaan wanneer je toch weet dat God het kan zien ?... »

De woedende man voelde zich plots zo klein en slecht tegenover die eenvoudige jongen, dat hij Hans' wang vriendelijk streelde, hem naar zijn naam vroeg en enkele geldstukken gaf. De vrouwen stonden hierover zo verbaasd, dat zij met Hans' moeder instemden toen deze zei dat haar zoon zo'n merkwaardige jongen was, dat alle mensen goed voor hem waren en de slechten hem zelfs geld gaven !

Vader Andersen stierf toen zijn enig kind pas elf jaar oud was. Deze laatste leed erg onder het verlies van zijn goede vader, die toch zo schoon kon vertellen. De weesjongen had gelukkig ook leren lezen, en zo vond hij dus een nieuwe trouwe vriend die het verlies van zijn vader enigszins deed vergeten : het boek !

Hans-Christiaan Andersen las alle boeken die hij in handen kreeg, te beginnen met die van zijn vader. Hij maakte kennis met de werken van La Fontaine, de Deense dichters, met Shakespeare, van wie hij « King Lear » en « Hamlet » in zijn poppentheater speelde.

De rijke families van zijn vaderstad Odense, welke in het hartje van het Deense eiland Funen ligt, hadden heren zeggen dat die kleine arme Andersen zo schoon kon voordragen, en zelf reeds gedichten en toneelstukken schreef, en zij nodigden hem uit op hun familiefeestjes, waar hij veel sukses oogstte.

Toen hij alle klassen van de plaatselijke school doorlopen had, wist zijn moeder niet wat zij moest aanvangen met haar opgeschoten veertienjarige jongen. In afwachting liet zij hem dan maar verder naar school gaan, waar Hans toen terecht kwam onder jongens die jonger waren dan hij, en die voortdurend de draak staken met zijn grote neus, en voeten, zijn magere lange leden, zijn verhalen en toneelstukken en zijn zelfzekere bewering dat hij later een beroemd man zou worden.

Van de toneelspelers vernam hij, dat men alleen in de hoofdstad de gelegenheid kreeg om het vak te leren. Hans besloot dus naar Kopenhagen te trekken, en hij vroeg de Odense boekdrukker Iversen, die met Kopenhaagse theatermensen in relatie was, om een introductie voor een toenmaals beroemde toneelspeelster.

Hij kreeg de introductie, en met een bundeltje kleren en zijn dertien gespaarde rijksdaalders vertrok hij op een zekere morgen met de diligence naar de hoofdstad van Denemarken om er armoe te lijden, hard te werken en ten

slotte toch wereldberoemd te worden. Want deze kleine, tengere Hans-Christiaan Andersen, wiens jeugdjaren ik hier verteld heb, is de grootste sprookjesschrijver aller tijden geworden. Zijn onsterfelijke, bekoorlijke verhaaltjes waarin de zwakken en de goeden het steeds halen op de machtigen en de slechten, werden in alle talen vertaald en worden in de vier hoeken van de wereld door alle mensen met een lang hart met veel genoegen gelezen en herlezen.

Johan de BRABANDER.

KAPITEIN HADDOCK VERTELT

VOOR enige tijd zei majoor Wings u dat het voordelig zou zijn dat alle « kleine luchtvaartliefhebbers » zich zouden groeperen. Moest ik niet met zekerheid weten dat alle Kuifjesvrienden hun blad lezen van het begin tot het einde ; ware ik er niet stellig van overtuigd dat ze allen verstandig genoeg zijn om dadelijk te besluiten dat wat voor de luchtvaartliefhebbers nuttig is, het dus ook voor alle anderen is, dan zou ik van mijn kant de gezaghebbende woorden van de majoor herhalen.

Zij die in Brussel wonen, hebben zeker een bezoekje gebracht aan de mooie zeevaarttentoonstellig die in het begin van verleden maand in een groot magazijn werd gehouden. Prachtig was dat, of niet ? Welnu de talrijke liefhebbers-constructeurs die aldaar hun werken tentoonstelden, zijn daar slechts in geslaagd, omdat ze verstandig genoeg waren de handen in elkaar te slaan, en een degelijke organisatie in het leven te roepen, namelijk de club die hen groepeert. Waarom zoudt ge niet hetzelfde doen ? Ik sta ten uwen dienste om u daarin behulpzaam te zijn.

Luister dus goed, gij allen, zeevaartmodellen-amateurs ! Stuurt me een kaartje waarop vermeld staan : uw naam, uw adres, uw ouderdom, alsook de activiteit die u het meest belang inboezemt. Vooral zij die plaatselijke sekties kunnen organiseren, besturen of een lokaal bezorgen. Zodoende ben ik in de mogelijkheid u met elkaar in contact te brengen, naar gelang uw verblijfplaats.

Denkt er dus om. Ondertussen hebt ge in ons laatste nummer kunnen lezen dat we een kleine vriendenvergadering op touw hebben gezet aanstaande Zondag, 23 Mei, in het Koninklijk Park van Brussel.

Dus dat is afgesproken : om drie uur vinden we elkaar daar terug, 's namiddags natuurlijk, rond de vijver. Tenzij het te hard regent. Breng zoveel mogelijk boten mee : grote en kleine zeilschepen, scheepjes van alle aard. Ons eerste doel is eens te zien hoe talrijk we zijn, met mekaar contact te krijgen in het vooruitzicht van de komende wedstrijden. Een specialist zal ter plaatse zijn, te uwer beschikking : wie het wenst zal hem kunnen raadplegen, en zijn ervaring benutten.

Een prettige namiddag in het vooruitzicht dus voor alle liefhebbers van boten. Overigens ge zult er enige ophefmakende demonstraties kunnen bijwonen.

Dus, beste vrienden, tot toekomende Zondag. Zorgt er voor zeer talrijk te zijn !...

In het park van Brussel.

WIST JE?

HOE LAAT IS HET?

Wanneer het in België middag is en men geen rekening houdt met het zomeruur, dan is het in Kaapstad (Zuid-Afrika) 14 uur, te Sidney (Australië) 22 uur, te Rio-de-Janeiro (Brazilië) 9,15 uur, te New-York (U. S. A.) 4 uur, te San Francisco (U. S. A.) 9 uur, en te Tokio (Japan) 21 uur.

DE VERSCHILLENDE MENSENRASSEN.

De totale wereldbevolking wordt als volgt in vijf rassen onderverdeeld : Gelen : 955 millioen ; Blanken : 600 millioen ; Zwarten : 275 millioen. Het bruine ras telt 110 millioen mensen en het rode : 40 millioen.

HET REKORD.

De afstand welke in één jaar door een liftboy van een grootwarenhuis afgelegd wordt, is aanzienlijker dan de diameter van de aarde ! Had je dat ooit kunnen vermoeden ?

KLEINE GESCHIEDENIS VAN DE PRUIK.

De bezorgdheid om een kale schedel te verbergen bestaat sinds onheuglijke tijden. In het oude Rome waren de pruiken reeds volop in de mode, zowel bij de mannen als bij de vrouwen. Tijdens het Romeinse keizerrijk hadden sommige rijke matrones de gewoonte aangenomen hun schedel kaal te scheren en verschillende pruiken per dag te dragen, zodat éénzelfde persoon 's morgens blonde haren, 's middags blauwe, en er 's namiddags rode haren had. Eigenaardig, niet ? Men beweert dat keizerin Victoria, de echtgenote van keizer Marcus Aurelius, gedurende 19 jaar meer dan 300 verschillende pruiken gedragen heeft. Tijdens de Middeleeuwen verdwenen de pruiken bijna helemaal uit de circulatie. De mode verscheen opnieuw bij het begin van de XVII^de^ eeuw tijdens de regering van koning Lodewijk XIII, in de tijd van de drie Musketiers, en toen waren het alleen de mannen welke pruiken droegen, eerst van een natuurlijke kleur en daarna gepoederde. De mannen bleven pruiken dragen tot bij de Franse revolutie van 1789.

Ons vraagstukje.

Een uurwerk vertraagt 1/4 minuut per dag. Maar ten gevolge van de temperatuurveranderingen loopt het 1/3 van een minuut per nacht voor. Nu hoeveel dagen zal het 2 minuten voorlopen, wanneer men weet dat het heden het juiste uur aanwijst ?

ANTWOORD : Binnen 20 dagen en 1 nacht.

Ons Kruiswoordraadsel

HORIZ. : 1. Geluid van de ezel. — 2. Klimdier. — 3. Winterfoor. — 4. Toestemmen, inwilligen. — 5. Mannetje van de kat. — 6. Lipbloemige plant. - Citroenkruid. — 7. Bijwoord. - Dwaas, gek. — 8. Landbouwwerktuig.

VERTIK. : 1. Afk. van Anno ante Christum. — 2. Japanse rozenrode edelsteen ; *ook* : wilde haver, vloghaver geheten. — 3. Voor (Latijns voorzetsel). — 4. Achterste deel van de hals. — 5. Diktongige hagedis der keerkringslanden. — 6. Schoennestel. — 8. Godsdienstig onderwijs. — 9. Uitroep om iemand te tergen.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

DE WONDERBARE UITVINDING VAN PROFESSOR HYX

Tekst et tekeningen van Paul Cuvelier.

(Wordt voortgezet.)

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.

Toen Olrik maar pas uit Karachi vertrokken was, kwam de Bezendjas in deze stad aan om zijn maandelijks verslag uit te brengen. In de keuken van de residentie liep hij Nasir op het lijf, en herkende de trouwe vriend van Blake en Mortimer. Hij verwittigde onmiddellijk kapitein Li.

NA HET VERHAAL VAN DE BEZENDJAS TELEFONEERT LI ONMIDDELLIJK NAAR HAIDERABAD.

HALLO ! HIER KAPITEIN LI. STEL ME IN VERBINDING MET KOLONEL OLRIK. ZEER DRINGEND. IK WENS ONMIDDELLIJKE AANSLUITING !

ONMOGELIJK KAPITEIN. DE KOLONEL IS ZOEVEN VERTROKKEN NAAR LARKANA. JA, DE SPOORLIJN. EEN ILBODE ? ZEKER. GOED. IK NOTEER.

ZIEZO. DE KOLONEL ZAL SLECHTS BINNEN ENKELE UREN VERWITTIGD ZIJN. LAAT INTUSSEN DE RESIDENTIE DOORZOEKEN EN DE WACHTPOSTEN VERDUBBELEN. BEZENDJAS, VERZAMEL DE BOY'S OM ZE TE ONDERVRAGEN.

U MAG OP MIJ REKENEN.

BEGREPEN.

... EN DAT OLRIK NU MAAR VLUG TERUGKERE !

'S MORGENS STELT DE KOLONEL OP DE PLAATS VAN DE SABOTAGE EEN ONDERZOEK IN.

WAT DENKT U ER OVER, KOLONEL ?

SPECIALISTENWERK, NATUURLIJK ! WE MOETEN DE BEVOLKING NIETTEMIN EENS AFSCHRIKKEN !

VOORUIT ! SCHIET AL DIE KERELS NEER ! DAT ZAL DE ANDEREN DOEN NADENKEN !

OP DAT MOMENT KOMT ER EEN GEPANTSERDE AUTORAIL AANGEREDEN.

KOLONEL OLRIK ? EEN SPOEDBOODSCHAP !

GEEF HIER !

!

MIJN WAGEN ! EN DADELIJK NAAR KARACHI !

MIJN BEVELEN MOETEN STIPT UITGEVOERD WORDEN, MAJOOR ! DOE DE SPOORLIJN ZONDER DRALEN HERSTELLEN EN BREEK DE WEERSTAND VAN DE INLANDERS.

GOEDE REIS, KOLONEL !

DE WAGEN VAN OLRIK SCHIET IN VOLLE VAART VOORUIT.

MAAR ENKELE MIJLEN VERDER...

WAT GEBEURT ER ?

(Wordt voortgezet.)